

TEKNIKENS VÄRLD
TEST
BEG. BIL

Volvo 142 1969:

Den är dyr därför att den är dyr

Volvo 142 är en bra vardagsbil. Ett ovanligt tryggt köp. Men vi vägrar tro att den är så bra att den lever upp till sitt pris som begagnad bil.

Av DAG E HOGSTEN, BÖRJE ISAKSON, Teknikens världs testlag
— STEPHEN LUNDSTRÖM (foto)

■■■ Det vore löjligt att påstå att Volvo är en dålig bil.

Det finns paper på att den klarar sig fint hos Bilprovningen, att det finns Volvoservice i varenda buske och att den inre säkerheten i 140-serien ligger över genomsnittet.

Teknikens världs testbil — en 142:a med ca 5 000 mil bakom sig — var också i bra skick.

Men Bilorama i Västberga skulle ha 14 900 kronor för den. Det var en 69:a.

Det är då man börjar undra om Volvo är så förbaskat bra att den skall kosta två-tre tusen kronor mera än jämförbara bilar.

Tex Saab 99, Opel Rekord och många andra. Sanningen är ju att Volvo är så dyra för att de har så högt andrahandsvärde.

■ Men varför har de så högt andrahandsvärde? Är det därför att de är så mycket bättre?

Nej. Men de sjunker inte så mycket i värde.

Det är en vansinnig cirkel men faktum är att Volvo alltså är dyra för att de är dyra. Många vägar helt enkelt inte köpa något annat märke.

142:an är svenskt rejäl och

robust, den har en förträfflig värme och de kanske bekvämare framstolar som finns.

Den har också en motor som är både tålig och pigg och en lätt-skött växellåda.

Den har hyggelig plats för fyra personer och någon gång också för fem. Bagageutrymmet är bra.

Mycket är bra med Volvo.

Mycket är mindre bra.

Instrumentpanelen tex har ända fram till 1973 varit oförlåtligt usel. Den allvarligaste anmärkningen gäller risken för livsfarlig förväxling av ljus- och vindrutetorkarreglage.

Volvon är också en tung bil — det känner man i armarna. Styrning och framvagn håller inte heller särskilt hög kvalitet om man ser till livslängden.

■ Volvobilar tillverkade före 1973 är mycket spärkänsliga. Vi märkte det mycket tydligt på testbilen som vid kontroll visade sig vara perfekt inställd i framvagnen.

Först trodde vi att bromsarna drog snett. Men testet visade jämn och fin bromsverkan runt om.

Att bilen stretade än hit och än dit på vägen var helt enkelt ett utslag av den gamla Volvosjukan — en sladdrig framvagn som inte går

att göra något åt.

Det var helt enkelt arbetsamt att köra den här bilen. Den var utrustad med diagonaldäck vilket gjorde besvären ännu värre.

Vägegenskaperna är över huvud taget inte så mycket att skryta med.

Inte sa att Volvon är på något vis farlig på vägen — den lyder sin förare, men den lyder motsträvt och protesterar med kraftig understyrning och bakaxelstamp.

■ Hög bränsleförbrukning är ett annat problem som många Volvoägare är väl förtrodda med.

Vi känner en hel massa Volvoägare.

Ingen av dem brukar direkt skryta med hur smidig och följsam bilen är eller hur de har axat ifran en Alfa på grönt ljus.

Några av dem klagar öppet över att bilen är slö och tråkig att köra.

De har problem med servicen precis som alla andra bilägare.

Däremot kommer de i regel till jobbet även när det är 20 grader kallt — och de brukar klara att stoppa in hela semesterpackningen.

Och så är det ju det där med andrahandsvärdet. ■

Fakta om Volvo

● Det är svårt att få en perfekt körställning i Volvon.

● På 69 års modell hade Volvo fortfarande lång växelspak.

142 1969:

God säkerhet men ratten är farlig

■ Volvo 142 hör lyckligtvis — eftersom den är landets mest köpta bil — till de modeller som har den bästa inre säkerheten enligt Folksam's skadeundersökning.

Modellen utmärker sig endast på en punkt med flera skador än genomsnittsbilen: Föraren får ofta bröstskador av ratten.

I övrigt är skadorna oftast färre i Volvo 142 än i andra undersökta modeller.

Flera svaga punkter

■ Volvo 144 introducerades 1966. Två år senare kom tvådörrarsmodellen 142. Och året därpå — 1969 — fick Volvo sin nya B 18-motor på 1 985 cm³ — som ger 82 hk DIN.

Modellen har klarat sig ganska bra hos Svensk Bilprovning, vilket bl a beror på att Volvo försöker få in alla bilar för genomgång innan besiktningen. 52,1 procent Volvo 142-69 har godkänts utan anmärkning mot 54,3 procent för medelbilen.

Volvo har alltså en hel del svagheter. Bilprovning's allvarligaste anmärkningar gäller styrinrättning-

en, som kan ha glapp i styrlederna, handbromsen som har otillräcklig bromsverkan, framvagnen där de övre spindelledningarna ofta är glappa, stötdämparna (oftast bak), bakvagnen och fjädrarna.

Ett nästan perfekt exemplar

■ På testbanan avslöjades inga av de svagheter 1969 års Volvo brukar lida av. Bilen var ordentligt genomgången och upprustad.

De anmärkningar som fanns gällde perkinsbromsen som var aningen kärv, kraftöverföringen där främre drivknuten såg underlig ut och behövde en närmare kontroll, aningen felaktig tändinställning, lösa stänkskydd, obetydligt läckage från motorn samt för hög koloxidhalt i avgaserna.

Men de som gått igenom bilen hade gjort en stor miss. Membranet i förgasaren var trasigt. Det innebar att motorn ströps när man försökte varva upp den. Och det förhindrade också accelerations- och effektprov. På grund av detta fel kunde vi inte heller mäta bensinförbrukningen.

Men totalbilen visar en bil i mycket bra skick som behöver några

småjusteringar för att bli så perfekt en 69:a kan bli.

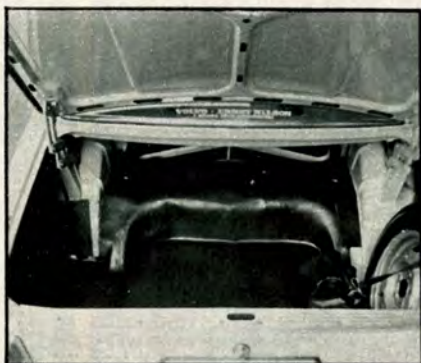
En dyr begagnad bil

■ En begagnad Volvo kostar stora pengar. En Volvo 142 av 1969 års modell som gått ca 6 000 mil har ett genomsnittspris på 13 500 kr. Det betyder ett mycket bra andrahandsvärde. Priset på 1969 års modell har bara sjunkit med ca 30 procent mot ca 42 procent för "normalbilen".

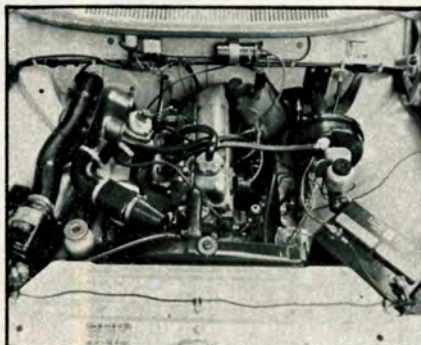
Bilen är inte heller speciellt billig att köra. Reservdelarna kostar ungefär lika mycket som till andra bilar i samma storleksklass. Och de lär också behövas i ungefär samma utsträckning. Även Volvo går sönder.

Däremot har man ju sin femårsgaranti som ger billig försäkring. Och när det gått ut kan Volvoägaren försäkra hos Volvia. Det ger lägre premier.

Volvo behåller också sitt höga värde även när den blir äldre. Den som sköter bilen kan alltså räkna med att få igen en bra slant när han ska byta bilen. Den behöver alltså inte bli så dyr att ha som man kan tro av det höga inköpspriset. ■

● Bagageutrymmet är väl tilltaget, belysning saknas tyvärr.

● Motorrummet i testvagnen var rent och prydligt.